

Степова дорога

Анатолій Качан

Червоним золотом із груші
Осіньне листя потекло.
Останній трактор з поля рушив,
А літо стало на крило.
То з очеретів біля Бугу
Птахів покликав теплий край.
Слідом за ними з лісосмуги
До моря котиться курай.

Давно відпахла медуниця,
В норі глибокій спить ховрах.
Лише не спиться, не лежиться
Глухій дорозі у степах.
Вона то журиться за колосом,
Що відшумів, немов прибій,
То пригадає перше колесо,
Що прокотилося по ній.
Із річки чайка прилетіла,
І знов згадалися ті дні,
Коли здіймались, наче хвилі,
Валки пшеничні на стерні.
Та відшуміла косовиця,
Тепер тут знову ні душі,
Хіба що заєць чи лисиця
Дорогу десь перебіжить.
Куди не глянеш – пусто, голо
І на стерні, і по ярах.
Лише стоять дві скирти в полі,
Мов кораблі на якорях.
Та ще шипшина-тавричанка,
Вся у коралах дорогих,
Ворожить степу, як циганка,
По лініях ярів, доріг.
Шипшина чує, як у лузі
Останній трактор гуркотить,
Як вітер десь у лісосмузі
Сухим стручком торохкотить.

Надходять хмари-водовози
Із глибини душі степів
І дощ цілує на дорозі
Сліди коліс-мандрівників.